

Peter Nebula

Cesta za láskou

Peter Nebula

Cesta za láskou

Elektronická kniha

1.Diel - Prvá vášeň

1

Stál som tam ako soľný stĺp a pozeral sa na tie dve ženy ako vo sne. Nevie, čo ma na tej mladšej tak upútalo. Možno to, ako sa vážne tvárila, možno jej čierne dlhé vlasy, ktoré sa nezbedne vkrádali do jej tváre a neprestajne musela pohadzovať hlavou, aby ju začali počúvať. Alebo tie čierne oči, ktoré na mňa pozreli, keď zaregistrovali môj skúmový pohľad. Obdivoval som aj pery, ktoré mali ostrú červenú farbu. Hneď som si spomenul na sladké a jemné maliny. Ani sa neusmiala, z čoho som usudzoval, že jej môj pohľad bude nepríjemný. Ale nedokázal som sa pozerať inde, stále som musel očkom mrknúť na tú mladú ženu, ktorá práve ukladala nákup do vozíka, zatiaľ čo staršia hľadala v kabelke peňaženku. Boli to matka s dcérou, to mi bolo na pohľad hneď jasné. A keďže som si povedal, že nemôžem toľko pozerať na dcéru, snažil som sa všimnúť si ich správanie. Nevie, prečo ma to napadlo, možno preto, že mi bolo smiešne, ako dominantne pôsobila matka, zatiaľ čo dcéra bez slova počúvala, ako ma nákup ukladať do vozíka. Hneď ma prešla chuť ďalej pozorovať tie čierne oči a predstavovať si tú čiernu hrivu na svojej tvári. Bol som síce mladý, ale akú takú predstavu o žene svojich snov som mal. Rozhodne som nechcel to, čoho som bol práve teraz svedkom. Aj napriek veku – odhadoval som jej niečo pod tridsať rokov – správala sa dosť odovzdane. Aj ja som chodil so svojou mamou na nákupy, hlavne keď otec spohodlnel, ale robiť toto mne, asi by si tašky niesla sama. To sekírovanie pri pokladni už zlostilo aj mňa, sám som cítil, ako som znervóznel. Konečne zaplatili, bol som rád, že nemusím počúvať diktátorku. Zrazu sa na mňa mladšia žena pozrela, bola už takmer pri východe, keď som za ňou hodil ešte jeden pohľad. Pozerala sa na mňa, v kútikoch úst som zbadal náznak úsmevu, ale oči hovorili niečo iné. Mal som pocit, že sa hanbí, zrejme zaregistrovala môj posmešný úsmev na perách. Ale čo mňa do toho? V duchu som sa zasmial nad takýmto vzťahom, veď tá mladá žena raz príde na to, aká úžasná je samostatnosť.

Ja som nemal veľký nákup, bolo leto, preto som šiel do obchodu iba kvôli zmrzline. Nič iné som nechcel kúpiť. Ale poznáte to, ak človek nakupuje hladný, vykúpil by pol obchodu. Preto aj mne sa teraz stalo presne to isté, z práce som šiel hladný, nevedel som od rozkoše, čo skôr hodiť do nákupného vozíka. Ale dokázal som sa krotiť, hlavne, ak doma nebolo kde ukladať zásoby. Žil som zatiaľ v podnájme, práve som začínal so životom, ešte som nebol rozhodnutý, kde sa usadiť. Vlastne, vedel som, že si raz postavím dom, ale bolo to rozhodnutie na celý život, preto som ho nechcel urobiť sám. Tak veru, mal som niečo po tridsiatke, cítil som, že sa potrebujem usadiť, oženiť a založiť si rodinu. Preto som dúfal, že si nájdem ženu skôr, ako urobím nejaké dôležité rozhodnutie v živote sám. Chcel som sa so ženou mojich snov podeliť o všetko.

Práve som ukladal nákup do auta, keď z parkoviska vychádzal sivo strieborný Golf, za volantom sedela despotická matka a na sedadle spolujazdca jej dcéra s čiernymi očami. Zas ten jej pohľad cez predné sklo. Usmial som sa na ňu, ale zrejme môj úsmev nestihla, tak rýchlo sklopila zrak. Aj napriek tomu, že ma vážna tvár staršej ženy a od hanby sklopené oči jej dcéry utvrdili v tom, že nie som ďaleko od pravdy v ich vzťahu, bola mi tá mladá žena neskutočne sympatická.

„Ach, keby bola aspoň spolovice taká zhovorčivá a veselá ako Katka,“ pomyslel som si v duchu, keď som stal nad nákupom a myslel na Katku, dávajúc dokopy jej charakter a povahu, s postavou a tvárou tejto nesmelej slečny, ktorá počúvala svoju mamu zrejme vo všetkom.

Kto je Katka? Možno žena mojich snov, možno len víla, ktorá tu už zajtra nemusí byť. Ona bola tá, ktorá sa mi cez zoznamovaciu stránku ozvala. Nebral som ten rozhovor vážne, myslel som si, že je to žena, ktorá potrebuje zabíť čas v práci, alebo doma a ja som bol prvý, kto jej prišiel do rany. A aj keď bola zhovorčivá, veselá a zvedavá, nečakal som, že sa ešte ozve. A ja som sa určite nechcel ozvať, zistil som, že takáto zoznamovacia stránka neprinesie nič plodné. Preto ma prekvapilo, keď sa Katka

ozvala sama aj na druhý deň. Čo som si musel neskôr vypočúť výčitiek, prečo som sa neozval ja. Takýto záujem ma vedel nadchnúť, ale veľmi rýchlo som aj ochladol. Katka nemala vyplnený profil, nemala dokonca ani fotku a písať si s duchom sa mi nechcelo. Nemal som proste čas, v práci sme mali šibeničný termín a doma som internet nemal. Aké to šťastie. Ale prešlo pol roka a z Katky sa stala príjemná spoločníčka, ktorá vedela podľa môjho pozdravu zistiť, v akej som nálade. Fascinovalo ma to, ona sa na mne iba smiala. Bola z nás nerozlučná dvojica, jej humor a inteligencia ma naozaj očarili. V duchu som si ju predstavoval, ale nikdy som si nevypýtal jej fotografiu. Počas tohto neosobného vzťahu som prešiel niekoľkými fázami premien, od zvedavosti, cez očarovanosť, až po zamilovanosť, keď sa mi s Katkou snívalo. Samozrejme, moja divoká fantázia si ju vykreslila podľa seba, potom som sa nemohol čudovať, že mám s Katkou erotické sny. Ale postupne som sa vrátil zas do normálu, bral som Katku ako najlepšiu kamarátku. A naozaj bola. Cez deň sme sa veselo bavili a poobede som mal pokoj, mohol som sa venovať svojim záľubám. Aspoň tak som to bral a tak som si na to zvykol. Nikdy nepadol návrh na stretnutie. Ani z mojej, ani z jej strany. Ja som ju ani nechcel stretnúť, netúžil som si zničiť svoje predstavy o tej záhadnej žene realitou. Nie, že by som bol na ženy náročný, ale mal som určité predstavy a tých som sa mienil držať. Dúfal som, že Katka ostane na dlhý čas moja dôverníčka a osoba, s ktorou sa dokážem porozprávať naozaj o všetkom.

Preto som si naozaj živo predstavoval svoju tajomnú Katku v tele tejto brunetky, s očami ako trnky a perami ako maliny. Táto kombinácia by bola isto dokonalá, do takej ženy by som sa vedel zamilovať a urobiť pre ňu čokoľvek na svete.

„Aký si mal včera deň, Peťo?“ pýtala sa ma Katka, keď som sa konečne ráno prihlásil na svoj účet. Chodil som tam už len kvôli nej, po tom, čo sa prihlásilo zopár skrachovaných existencií, som pochopil, že nie som tak zaujímavý, aby si ma všimla sympatická a inteligentná žena. A ja som bol príliš hanblivý, aby som sa ozval prvý.

„Ahoj Katarínka. Práca, nákup a doma oddych. Som rád, že mám doma trošku pokoj, v práci je to naozaj o hubu.“ Písal som rýchlo a veselo, presne tak, ako som sa cítil.

„Kúpil si si tú zmrzlinu, čo si vravel? Bola horúca noc, isto si sa potreboval schladiť.“

„Ani mi nevrav. Zjedol som celú, nemohol som potom spať.“ Z obrazovky na mňa vyskočil totálne vysmiaty smajlík.

„Len sa smeji. Ja som nevyspatý a čakám, kedy sa tá zmrzlina pohne.“ Znova ďalší veselý smajlík. „Počuj, Ty máš nejakú dobrú náladu.“

„To mám vďaka Tebe,“ písala mi ďalej Katka a ja som len dúfal, že sa za počítačom smeje.

„Ďakujem pekne, toto som si nezaslúžil. Hneď sa vypínam.“

„Kľudne,“ písala ďalej a veselý smajlík sa mi pučil od smiechu na monitore. Chvíľku bolo ticho, zrejme sme obaja čakali, komu prvému povolia nervy.

„Ešte sa na mňa čertíš?“ ozvala sa nakoniec Katka.

„Na Teba? Čertím sa na seba, že som sa neovládol a zmrzlina vo mne teraz robí kotrmelce.“

„Daj jej čas, možno hľadá východ.“

„Posvietim jej baterkou.“ Zelený smajlík mi ogrcal obrazovku.

„Počkaj, vypíšem Ti sprievodný lístok na kolonoskopiu.“ Poslal som jej zhrozeného smajlíka.

„Počujte, pani doktorka, nerobte si srandu. Toto je vážna vec, čo mi píšete.“

„Bojíš sa?“

„To vieš, že bojím. Aký to má priemer?“

„Skôr by si sa mal báť o dĺžku.“

„Možno by sa mi to zapáčilo.“

„Hnusák. Vypínam sa.“

„Poslúž si,“ odpísal som jej a poslal mávajúceho smajlíka. Katka sa naozaj vypla. Keby som jej nebol povedal také somarinky, vedel by som určite, že má pacienta. Katka totiž pracovala v nemocnici na geriatrickom oddelení. Preto som sa snažil nehovoriť jej žiadne vtipy z tohto prostredia, aj keď pár som ich máł stále na jazyku. Ale statočne som sa držal na uzde, netúžil som jej svojim necitlivým prístupom ublížiť. Prirástla mi k srdcu, a ak by sa so mnou teraz rozišla, bolo by mi za ňou veľmi dlho smutno.

Takýto stav trval pomerne dlho, dlhšie, ako zvyčajne. So strachom v srdci som dúfal, že sa na mňa naozaj nepohnevala. Nemal som na ňu žiaden iný kontakt, iba tento účet na zoznamovacej stránke. Nechty som mal poriadne ohryzené, kým sa Katka poobede znova prihlásila.

„To je dnes šialený deň.“

„Prečo?“ bez váhania som odpísal. Bolo mi jedno, čo napíše, len nech píše.

„Lebo mi tu nejaký hlúpy kôň píše somariny,“ napísala mi a podľa vety som si predstavil, že to myslí smrteľne vážne.

„Ja by som ho rovno zablokoval,“ vrážal som si nôž do chrbta, lebo som vedel naisto, že tým koňom myslí mňa.

„Naozaj? A čo ak by som mu chýbala?“

„No tak to si piš, že by si mu chýbala.“

„A čo by ten kôň urobil, aby som sa viac nehnevala?“

„Hm, okrem tej kolonoskopie asi všetko.“ Nekonečný príval uchechtaných smajlíkov zaplavil moju obrazovku.

„Je mi s Tebou dobre, Peťo. Keby si nebol taký veselý, tak by si mi chýbal.“ Pochopil som ju.

„Chceš to ukončiť?“

„Preboha, nie. Veď píšem, že sme si sadli dobre.“

„Ako riť na budar. Len treba zistiť, kto je čo.“

„No, tak to radšej nebudeme ďalej rozoberať.“ S odpoveďou mi prišiel aj smajlík, ktorý mi jasne dával najavo, že sa mám zastaviť.

„Mám sa zastaviť, alebo postaviť?“

„A čo tak, keby sa Ti postavil?“ Prekvapene som si prečítal jej poslednú vetu a pevne som veril, že je to preklep. Nikdy sme nemali na seba dvojzmyselné narážky, o priamych otázkach na sex ani nehovorím. Naozaj sme poctivo držali náš vzťah v kamarátskej rovine. Znovu bolo dlho ticho, až Katka prvá prerušila kybernetické ticho.

„Prepáč, asi som to prehnela.“

„Trošku ma to zaskočilo,“ odpísal som jej a pridal aj premýšľajúceho smajlíka.

„Občas sa chovám ako hlúpa hus.“

„Nie, možno si chcela srandovať.“

„Nie, prepáč, takéto veci sa tu nehodia.“ Bolo mi ľúto, cítil som, že som sa jej svojím postojom dotkol a ublížil jej.

„Katka, to je v poriadku. Ak chceš písať aj o tom, nie som proti tomu.“

„O čom?“ ozvala sa po dlhšej dobe.

„O sexe.“

„Naozaj Ti to nebude prekážať?“

„Ak bude, rýchlo to zistíš.“

„Neviem, ako ma berieš, Peťo.“

„Ako najlepšiu kamarátku, s ktorou sa môžem o všetkom porozprávať. A tiež si môj dôverník, viem, že si tu stále pre mňa, aby som sa Ti mohol so všetkým zdôveriť.“

„A aká som kamarátka?“

„Skvelá.“

„A nič viac?“

„Si veselá, inteligentná, môžem Ti povedať aj škaredé veci a neurazíš sa hneď, čo sa mi páči. Ja občas prestrelím.“

„No, oprav sa, dobre?“

„Ako sa mám opraviť?“

„S tým občas.“

„Tak dobre,“ smial som sa za počítačom. „Nie je dňa, čo by som Ti niečo nevyviedol.“

„To je už lepšie, aj keď nie presné.“

„To som naozaj tak strašný?“

„Peťo, naozaj ma tak berieš?“

„Áno, Katarínka. A prepáč mi, že nemôžeme pokračovať ďalej, mám už dost práce. Je veľa hodín, idem domov.“

„Ozveš sa mi z domu?“

„Nie.“

„Ešte stále nemáš internet?“

„Nemám.“

„A nedáš si ho zaviesť? Kvôli mne?“

„Haha, si úžasná. Porozmýšľam. Pekný zvyšok dňa.“

„Pá.“

V ten večer som intenzívne premýšľal o Katarínke. Možno som si to len namýšľal, možno chcela naozaj niečo viac, keď skúšala otázky okolo sexu. Musel som si pripustiť, že sa mi páčilo, ako so mnou vedela žartovať. V prvých dňoch písania som to z jej strany bral ako zvädzanie, až neskôr mi došlo, že sa iba rozprávame, takže som postupne schladol. Ale teraz? Po tak dlhej dobe kamarátstva som to bral ako odchýlenie z normálu. Prečo to Katarínka robila? Ani tej noci som nespal dobre, ale nemohla za to zmrzlina. Ale aj napriek spánkovému deficitu, ráno som vyskočil z postele a tešil sa do práce.

„Dobré ráno, Katarínka,“ snažil som sa veselo tváriť za počítačom, aj keď mi bolo jasné, že ona to nemá ako zistiť. Ale chcel som sa tak cítiť, tešil som sa, až príde na to, akú mám dobrú náladu.

„Dobrý deň.“ Vyskočilo mi na monitore.

„No do zadku. To ako keď do obchodu prídeš. Šup, šup, utekaj vonku a ešte raz príď a pozdrav.“ Snažil som sa žartovať, aj keď som podvedome cítil, že Katka nemá náladu.

„Netrep somariny. Kde mám ísť vonku?“ Trošku sa ma jej slová dotkli, ešte taká nebola.

„Zle si spala?“

„Nie.“

„Tak potom niečo v práci?“

„Nie, Ty somár. Nespala som vôbec.“ Asi bude podráždená. Ja som Teda začínal byť.

„Stalo sa niečo? Zrejme som niečo dohnojil.“ Snažil som sa písať pokojne. Byť na ňu taký, ako ona na mňa, nikam by sme sa nedostali.

„Uvažovala som o tom, čo si mi včera povedal.“

„O tej kolonoskopii?“

„Somár.“

„Prepáč. Tak mi povedz, s čím?“

„S tým, čo sme sa bavili potom.“ Aha, takže je jej ťažko z tých sexuálnych narážok?

„Myslíš tie narážky na sex a to, ako Ťa vnímam?“

„Áno.“

„Chcela si počuť niečo viac?“

„Možno.“ Ostal som v pozore, čo len to dievča na druhej strane chce?

„Aká si skvelá žena?“

„A som?“

„Podľa toho, čo si píšeme a ako na mňa pôsobíš, tak si.“

„A nechcel by si takú ženu spoznať bližšie?“

„Samozrejme, preto si píšeme, nie?“ Mal som taký pocit, že Katka povie niečo, čo nechcem počuť. Preto som sa snažil vyhnúť tejto téme.

„Stačí Ti to?“

„Zatiaľ áno,“ nechával som si zadné dvierka, aby som Katku celkom neodradil.

„A neskôr?“ Bol som ticho, nevedel som, čo jej napísať.

„Stalo sa niečo?“ odpísala ona, keď som dlhší čas mlčal. Cítil som, že navrhne stretnutie. A toho som sa bál. Čo ak mi nebude sympatická a všetky moje sny o tejto úžasnej žene sa rozplynú?

„Neviem, Ty mi povedz.“

„Čo Ti mám povedať?“

„Nikdy sme sa takto nebavili. Niečo sa stalo?“

„Možno.“

„Tak mi to povedz. Vieš, že som hrozne zvedavý.“

„Možno by bolo načase sa stretnúť, nemyslíš?“ A je to tu, pomyslel som si. A ja teraz poviem nie, Katka sa urazí a obaja to tu zabalíme.

„Katarínka, to máš tak skvelú náladu preto, že je leto?“

„Si somár, ale nevedela som, že až tak veľký.“ Zas sa vypla, bolo mi jasné, že tu som skončil. Dlho bolo ticho, nie hodinu, nie dve. Niekoľko dní Katarínka nechodila na svoj účet a ja som tam smutne čakal, že sa mi ešte ozve. Počas toho ticha som mohol zistiť, ako mi poklesla pracovná morálka. Kým som si s Katkou písal, bol som plný elánu, práca sa takmer sama urobila. Teraz som sa s ňou iba trápil. Už som to ďalej nevydržal a napísal jej odkaz. Hádám tu raz príde a prečíta si ho.

„Veľmi sa ospravedlňujem, Katarínka, ak som Ťa urazil svojím správaním. Ale cítim, že bez Tvojich písmenok deň nie je taký veselý, ako by som si želal. Sľubujem, že budem somár len v rozumných hraniciach.“ Dlho som čakal, dokonca som tľpol strachom, lebo som jedného dňa zistil, že Katka sa prihlásila večer, ale na môj odkaz neodpovedala. Už som sa chystal, že zruším účet celkom a budem sa venovať práci, keď sa mi otvorilo okno so správou.

„Ahoj.“ Bola to Katka. Ani neviete, ako som sa potešil. Aj keď to bolo iba jedno slovo, pre mňa znamenalo nekonečne veľa.

„Ahoj, Katarínka.“

„Nerada chodím okolo horúcej kaše, tak sa Ťa opýtam priamo. Prečo sa nechceš stretnúť? Bud' chlap a povedz mi to rovno. Nemám náladu na vykrúcačky.“ Bola rázna, ako už mnohokrát, ale nikdy to nebola taká páľčivá téma.

„Lebo mám o Tebe určitú predstavu a nechcem, aby sa ten krásny sen zničil stretnutím?“

„Bojíš sa, že sa Ti nebudem páčiť?“

„Tak nejako. Prechovávam k Tebe úžasné sympatie, preto som nechcel, aby ich stretnutie zničilo.“

„Preto si sa nikdy nezaujímal, ako vyzerám?“

„Asi hej.“

„Vysvetli.“

„Najprv som bol zvedavý. Ale potom, ako som Ťa spoznával, zamotala sa mi z Teba hlava a ja som si vysníval k tej skvelej povahe a charakteru, postavu ženy.“

„A aká by mala byť?“

„Neviem, Katarínka.“

„Netrep hlúposti. Začni rozprávať, lebo sa znova vypnem.“

„Vieš, že ja sa znásilňovať nedám.“ Bolo ticho.

„Prepáč, asi som príliš zvedavá, ako si ma predstavuješ.“ Poslal som jej usmievavého smajlíka. „Peťo, prosím. Napíš mi, ako si ma predstavuješ.“

„Neviem, Katarínka. Možno si blondína, možno brunetka, možno máš krátke, možno dlhé vlasy. Možno máš oči modré, alebo hnedé.“

„A možno mám sto kíľ a mastné vlasy.“

„A možno si muž, preto si tak rozumieme,“ snažil som sa žartovať.

„Alebo si Ty žena a ja mám chuť okorenit' svoj život.“ Poslal som jej prekvapeného smajlíka.

„Tak mi aspoň povedz, aká je tvoja predstava o žene.“

„A urazíš sa a zas ostanem sám, čo?“

„Sľubujem, že sa neurazím.“

Čo s ňou mám robiť? Pevne som dúfal, že ostaneme aj naďalej priatelia a ona upustí od stretnutia. Spomenul som si na tú čiernookú brunetku z obchodu.

„Priemerná ženská výška, štíhla postava, menšie prsia, aby sa pekne ukázali v spodnom prádle. Čierne havranie a nezbedné vlasy, ktoré vietor rozfúka a ktoré treba neustále upravovať, aby nepadali do očí.“

Do tých čiernych a hlbokých očí, ktoré sa dokážu na muža pozrieť tak, že bude na celý život stratený. A pery jemne krojené, nie veľké, ale také, aby sa dali krásne bozkávať. Farba aj chuť malín, po ktorých by človek stále túžil.“ Rozpísal som sa teda vášnivo, ale poslal som jej to.

„Vav, ja nemám slov. Teda ... zaskočil si ma.“

„Prepáč, ak som sa Ťa nejako dotkol. Ale nedala si mi na výber.“

„To nie je zlý opis, čo si napísal.“

„Azda sa na Teba zhoduje?“

„Možno.“

„Vidiš? Teraz si ku mne zlá Ty.“

„Lebo som žena, preto.“

„Dobre, nech je po tvojom,“ rezignoval som. Nevedel som, čo si o tom všetkom mám myslieť.

„Aj tak si myslím, že by sme sa mohli raz stretnúť.“

„Prečo chceš pokaziť naše skvelé priateľstvo? Je to tak zlé?“

„Nie, nie je. Ale ja som na Teba hrozne zvedavá. Či si naozaj taký, akého som si Ťa vysnívala.“ Teraz som pre zmenu ostal zarazený ja. Čo si mohla o mne vysnívať? Vôbec som nemyslel na to, že by nejaká žena o mne dokázala snívať. Okrem zvráteného humoru som nemal čo ponúknuť.

„Si tam?“ ozvala sa Katarínka.

„Áno.“

„Stalo sa niečo?“

„Do riťky. Dnes sa toho muselo veľa stať, keď sa obaja pýtame, čo sa stalo.“

„A stalo sa? Premýšľáš.“ Ona mi snád' sedí za chrbtom, že všetko vie?

„Ako vieš?“

„Poznám Ťa.“

„Tak ma poznáš dobre. Premýšľam, čo Ťa prinútilo o mne snívať. Ved' si len píšeme.“

„Ale tvoje písanie je veselé a príjemné. Vie ma potešiť. Potom ležím a premýšľam, čo z toho, čo napíšeš, je pravda a čo je iba pretváрка.“ Znovu som jej nevedel, čo odpísať. „Prečo si ticho?“

„Neviem, čo Ti na to mám napísať.“

„Niečo pekné, čo vieš iba Ty.“ Znovu som mal pocit, že ma Katarínka zvádza. Snažil som sa to brať s rezervou, inak mi zasa pomotá hlavu.

„Pri Tebe strácam reč.“

„V poslednej dobe nejak často, nemyslíš?“

„Hej, minimálne týždeň.“

„Hej, hej. Spokojne si ponadávaj, ale potom by som bola rada, keby sme si niekde zašli a porozprávali sa. Sľubujem, že nedostaneš po papuli, keď Ti nebudem sympatická a Ty ujdeš.“

„O tom pochybujem.“

„Prečo?“

„Lebo muž so stiahnutými nohavicami behá pomalšie ako žena so zdvihnutou sukňou.“

„Si somár. Ale mám Ťa rada. Tak kedy?“

„Čím skôr, tým lepšie.“ Zarazene som pozeral na svoj nejasný odraz v monitore. Som ja kompletný? To ma tak rýchlo dokázala presvedčiť, aby sme sa stretli? Veď ja to nechcem ... alebo?

„Zrazu si do všetkého hŕ?“

„Nie, ale vidím, že mi nedáš pokoj, kým sa nestretieme, tak nech je to čím skôr.“

„Zajtra mám nočnú, čo tak sa stretnúť pred tým? Aspoň sa nemusíš trápiť, ako sa ma zbaviť.“

„Si hnusná. Myslíš si, že budem taký zlý na tak skvelú ženu?“

„Tak platí. O piatej pri nákupnom centre.“

„Katarínka, ako sa tam nájdeme?“

„Nájdem ja Teba.“

„A čo ak ani ja nemám pravú fotku?“

„Zlostíš ma?“

„Trošku.“ Hrobové ticho mi bolo znamením, že Katka ostala zaskočená.

„Tak máš, alebo nemáš?“ Hneď som sa odfotil web kamerou, nahodiac najhroznejšiu grimasu, akej som bol schopný a poslal jej.

„Kristepane, si totálny magor.“

„Tak vidíš. Ešte stále trváš na rande?“

„Nebudem rušiť slovo. Dúfam, že Ťa dovedy neodchytiť do útulku pre zvieratá.“ Smial som sa ako kôň, vedela byť až neskutočne prostoreká, postupne som si na jej humor zvykol a bral som ho ako poklonu.

„Už ideš domov?“ opýtala sa ma tesne pred piatou. Bol to môj čas, kedy som odchádzal z práce.

„Áno. Aj u vás je toľko hodín?“

„Ak posuniem hodinky, ostaneš trošku? Musíš si nadrobiť, ak chceš zajtra ísť skôr z práce.“

„Ráno skôr vstanem.“

„Nie nie. Musíš sa vyspať, hádam Ti chýba spánok, preto máš taký úsmev. Fuj.“

„Haha, dnes máš poriadne podrezaný jazyk. Zájdi na chirurgiu, nech Ti ho prištopkajú.“

„Čo ak zajtra pri pohľade na Teba stratím reč? Musím si to vynahradiť teraz.“

„Tak Ty určite. To skôr ja budem sedieť ako stĺp.“

„Vieš čo? Obaja už trepeme somariny. Utekaj radšej domov, inak to tu zle skončí. A to nechceme, nie?“

„Nie, to nechceme, Katarínka. Pekný zvyšok dňa a vyspinkaj sa na zajtra, nech mi oči z Teba vypadnú.“

„Hnusák. Pá.“

Tak som sa nakoniec nechal Katarínkou ukecať na rande. Čakal som z toho zmiešané pocity, skôr to skončí katastrofou, ako niečím príjemným. Ale snažil som sa k tomu pristupovať pozitívne a zodpovedne. Katarínka bola podľa písmenok skvelá žena.

2

Ďalšia zlá noc, keď som viacej bdel a premýšľal, ako spal. Budem pred Katkou vyzerat' ako vyoraná myš. Kávu som nepil, musel som prísť na iný nápad, ako sa povzbudiť na celý deň. Hádám mi krv v žilách rozprúdi cesta autom do práce. Ak budem trošku drzejší ako zvyšok vodičov, hádam to bude zábavné. Podarilo sa, okrem zvýšenej hladiny adrenalínu v krvi mi celý deň spríjemnila dobrá hudba, tesne pred piatou som bol pozitívne naladený na rande s Katkou. S červenou ružou som sa ju vybral čakať do obchodného centra. Netušil som vôbec, akú ženu mám čakať, takže si viete predstaviť, ako som tam bojzljivo stál a pozeral sa po každej žene, ktorá sa len na pár krokov priblížila. Ale všetky ma statočne míňali, boli aj také, ktoré sa na mňa pozreli a usmiali, ale pokračovali ďalej. Zjavne im bolo jasné, že s tak krvavou ružou sa čaká iba na ženu. Bolo päť hodín, keď som už netrpezlivo prešľapoval. Vedel som, že o chvíľku ma musí prekvapiť nejaký ženský hlas. Prešlo ďalších päť minút a ja som už takmer nevedel postáť na jednom mieste. Tie sekundy sa mi zdali ako nekonečné, cítil som sa ako v čiernej diere, pohltený, bez možnosti úniku.

„Ahoj Peťo,“ ozvalo sa za mnou, keď som už takmer strácal všetku sebaistotu. Ten pozdrav ma ochromil, zrazu mi v ústach vyschlo, nevedel som, ako budem schopný odzdraviť. Aby som sa nejako zamestnal, pozeral som do výkladov, preto som bol otočený chrbtom k tomu ženskému hlasu. Hlboký nádych a pomalé otočenie.

„Ahoj Katarínka,“ horko ťažko som sa zmohol na prvé slová. Prečo? Predo mnou stála žena priemernej výšky, mala havranie vlasy, ktoré jej nezbedne povievali po tvári. Dve ako uhol čierne kukadlá pozerali na mňa z usmiatej tváre. A tie pery, pripomínali mi farbou maliny. Ostal som v šoku, keď som pred sebou videl stáť tú mladšiu zo žien, ktoré som pozoroval nedávno v obchode.

„Stalo sa niečo?“ opýtala sa veselo, ale z hlasu som jej cítil neistotu. Stála až nebezpečne blízko, cítil som maliny. Určite si dala voňavý rúž, aby na mňa zapôsobila ako žena mojich snov.

„Mám pocit, že sme sa už videli,“ začal som pomaly, nechcel som, aby to vyznelo ako výčitka. Katarínka nevravela nič, iba mi pozerala do očí. Už som sa ju chystal pobozkať na líce, ale bola tak blízko a vôňa malín bola tak neodolateľná, až som zatúžil po jej perách. Chcel som vedieť, či sú naozaj tak chutné a jemné, ako maliny.

Prvý bozk ma prebral. Možno by na niekoho zapôsobil opačne, ale mňa ten jemný dotyk jej pier prebral, chytil som Katku za ruku a voľne vykročil po nákupnom centre.

„Čo sa stalo?“ zvedavo sa pýtala.

„Pripadá mi hlúpe stáť na jednom mieste, ako keby sme sa nevedeli pohnúť ďalej.“

„Nič viac?“ zastavila ma a chytila za obe ruky. Znovu som mal pred sebou jej oči. Mala ich krásne zvýraznené jemným tmavým líčením. Určite takto nechodí do práce každý deň.

Usmial som sa na ňu: „Nie, nič viac.“

„Sadneme si niekde?“

„Asi to bude najlepšie.“ Našli sme si prvú kaviareň, ktorá mala voľný stôl a sadli oproti sebe. Nevedel som udržať smiech pri predstave, že Katka možno mala toto všetko naplánované už v ten deň, keď sme sa stretli v obchode.

„Nad čím rozmýšľaš, Peťo?“ Pozorovala ma priamo, veselým a skúmovým pohľadom. Nevedel som od tých očí odtrhnúť pohľad.

Nevedel som, ako jej to povedať. Ale chcel som sa k nej správať tak, ako som sa správal pri písaní s ňou. Budem úprimný, veď je to stále tá istá Katarínka, ktorá mi už viac ako pol roka posielala každý deň pár veselých písmenok.

„Hrozne ma zaujíma, ako to bolo s dnešným stretnutím od okamihu, čo sme sa videli v obchode.“ Musel som uvažovať nad svojou otázkou, ale prišla mi ako zmysluplná. Katke zažiarili oči a ešte viac sa usmiala.

„Myslíš si, že som sa k Tebe mala ozvať?“

„Nie.“

„Nie? Prečo?“

„Bol by som sa zľakol a zdupkal ako malý zajac.“

„To by si mi ani nedal šancu vysvetliť Ti, kto som?“

„Nezvyknú sa ku mne ľudia ozývať.“

„A keby sa k Tebe ozvala žena ako ja?“

„Myslíš taká pekná, na ktorú som tak dlho pozeral a nevedel od nej odtrhnúť pohľad?“ Dlho na mňa pozerala, zrejme jej bola moja úprimnosť príjemná. Videl som na nej, ako je potešená mojou poklonou.

„Myslela som si, že Ťa poznám, Peťo. Ale teraz naozaj neviem, čo si mám o Tebe myslieť.“

„Som taký, ako ma poznáš. Len je to pre mňa nová situácia, môžem sa zdať trošku neohrabaný, možno trošku utiahnutý.“

„Nie, vôbec nie. Skôr mám na mysli to, ako sa mi snažíš nahovoriť, že si bojzlivý zajko a zrazu mi povieš také krásne slová.“

„Som nesmelý zajko romantik?“

„Nie. Si somár a pre mňa stále zostaneš.“ Obaja sme sa smiali, bol som rád, že aspoň jeden z nás si uchoval v sebe tú spontánnosť z písmenkovania. Ja som to zatiaľ nevedel. Dobre som sa poznal, chcelo to čas, aby som dokázal byť aj v priamom kontakte taký zhovorčivý, ako cez internet.

„Kašlime na ten obchod, Peťo. Chcem si s Tebou posedieť a porozprávať sa. Môže nám byť príjemne tak, ako keď si písmenkujeme.“

„Ale vieš, že ja som strašne zvedavý.“

„Áno. Budeš donekonečna premýšľať o tom, či som sa chcela stretnúť aj pred tým. Áno, chcela, ale niečo mi v tom bránilo.“

„Prezradíš, čo?“

„To bude moje tajomstvo.“

„Ale vieš, že kým mi ho neprezradíš, nedám Ti pokoj?“

„Možno Ti ho večer napíšem.“

„Ani nevieš, ako sa teším.“

Sedeli sme tam v tichosti a pozerali jeden na druhého. Katka sa zamestnávala miešaním kávy, ja som mal minerálku, preto som jej závidel lyžičku, s ktorou sa mohla hrať.

„Dlho si čakal?“ prerušila ticho Katka.

„Neviem. Čas sa vliekol tak pomaly, musel som sa prechádzať, aby som nezapustil korene.“

„Prepáč, mama mala cestu do mesta, tak ma zviezla, ale kým sa vychystala,“ mávla rukou a povzdychla si.

„Tak hlavne, že si tu. Keby si nebola prišla, nebol by som celú noc spal.“

„Si zo mňa nesvoj? Čakal si niekoho iného?“ Pozerala na mňa trochu smutne, chytila ma pri tom za ruku.

„Skôr som nečakal Teba.“

„Naozaj? Peťo, svet je malý. Ja mám pocit, že som Ťa už videla. Prečo myslíš, že som sa ozvala?“

„Lebo som bol prvý, na ktorého si natrafila?“

„Hlúposť. Hľadala som niekoho veselého, kto by ma vedel rozosmiať.“

„A to si na mne ako zistila?“

„Ženská intuícia?“

„To všetko vysvetľuje.“

„Nesmej sa mi.“

„Ja to myslím smrteľne vážne,“ dušoval som sa a držal sa za srdce.

„Si hnusák. Presne taký istý, ako na internete.“

„To ma teší. Konečne som zas sám sebou.“

Spoločná hodinka nám prešla neskutočne rýchlo. Najprv som sa čudoval, ako nám spolu môže byť tak dobre, keď sme sa stretli prvýkrát v živote, ale potom som si uvedomil, že len pokračujeme v rozhovore, ktorý sme pol roka budovali. Katarínka bola veselá a nevyzeralo to, že sa nejako pretvaruje, len aby zapôsobila. To sa mi na nej páčilo, cítil som, že je uvoľnená, sama sebou. Preto som ani ja nemal potrebu sa pretvarovať a robiť zo seba šaša.

„Prejdeš sa so mnou?“ opýtala sa, keď sme zaplatili a vyšli z nákupného centra.

„Samozrejme, Katarínka. K Tebe do práce?“

„Áno. Kým tam prídeme, kým sa prezlečiem, bude sedem.“

Celou cestou sme sa rozprávali a smiali, občas sme sa držali za ruky, občas sme sa museli pustiť, lebo ja som svoje slová sprevádzal aj gestami a Katarínka musela schovávať záchvaty smiechu.

„Ľšli sme ako dvaja blázni. Určite na nás všetci pozerali,“ zhodnotila našu prechádzku, keď sme došli k nemocnici, kde pracovala.

„Keď sa nezmôžu na veselosť sami, nech sa pozerajú.“

„Si strašný. Už som Ťa chcela nechať kráčať samého.“

„Vážne? Bol by som za Tebou utekal a kričal, aby si ma tu nenechávala napospas samote a zlým ľuďom.“ Smiala sa naozaj krásne, ale keď sa naše pohľady stretli, ako mávnutím prútika ju smiech prešiel.

Neodpovedala. Znova stála tesne pri mne a pozerala mi do očí. Držali sme sa za ruky. Jej pery boli ešte bližšie, ako keď sme sa stretli. Jej zrýchlený dych mi jasne naznačoval, ako po niečom túži. Usmieval som sa a pomaly sa približoval k tým malinovým perám. Aj keď to bolo možno len päť centimetrov, približoval som sa naozaj pomaly, na Katarínke som videl, ako ju tá chvíľa vzrušuje. Keď som ju konečne pobozkal, náhle som pocítil jej ruku, ktorá ma objala. Bol to príjemný bozk, tie jemné a voňavé pery boli naozaj ako maliny. Sladké a hebké. Pritlačila sa ku mne, v prvej chvíli jej v hrudi divoko búšilo srdce, ale ako sa náš bozk predlžoval, postupne sa jej upokojilo. Moje na tom nebolo o nič lepšie, divoko mi v hrudi ťtklo celý čas, čo som cítil jej pery na svojich.

„Dúfam, že sa na mňa nehneváš, že som Ťa tak naťahovala,“ pýtala sa, keď som sa nabažil tých sladkých malín.

„Páčilo sa mi to.“

„Viem. Ale aj tak som to možno prehnela, že?“

„Že si sa tak dlho neozvala?“

„Áno. Chcela som vedieť, či Ti na mne naozaj záleží.“

„Záleží, Katarínka. Ani nevieš, ako mi bolo zle.“

„Už to neurobím, sľubujem.“

„Pre istotu mi daj svoje číslo, aby som sa poistil.“

Dala mi ešte sladkú pusu na rozlúčku a vošla do nemocnice. Ja som sa pobral k autu, celý čas premýšľajúc, čo sa práve stalo. Ani som nedúfal, že toto rande skončí tak skvelo. Či som jej zazlieval, ako sa ku mne zachovala? Nie. Uvedomoval som si, že ja som sa do nej vlastne zamiloval už dávno, ale tá zamilovanosť ma postupne prešla, ostali len priateľské city, ktoré som nechcel narušiť. A teraz? Možno sa aj ona bála toho stretnutia, bála sa, že mi nebude sympatická a preto stretnutie navrhla až teraz, keď sme sa videli v obchode a ja som na nej musel nechať oči. Bola žena, musela to zistiť, že sa na ňu pozerám ako muž, ktorý obdivuje jej krásu. To bolo hádam to, prečo sa rozhodla stretnúť. Ale dojmy zo stretnutia, z Katarínky a z toho, ako sme sa vedeli zabaviť, to všetko mi nedalo myslieť na nič iné, ako na príjemné pocity, ktoré vo mne táto hodinka zanechala. Rozhodol som sa, že ešte nechám trochu času svojím pocitom a emóciám, aby sa ustálili a keď budem mať ten pocit aj večer, napíšem Katarínke správu, ako sa cítim po stretnutí s ňou.

3

„Pekné ráno, Pet'o,“ napísala mi hneď zrána Katarínka do zoznámky, len čo som sa prihlásil.

„Dobre ráno, Katarínka. Ešte pracuješ?“

„Áno. Ty nemôžeš spať?“

„Môžem. Ale poznáš ma, doma nie je čo robiť, tak sedím tu. Navyše z práce Ti môžem napísať.“

„Ďakujem za večernú SMSku. Veľmi si ma potešil. Nečakala som, že sa ozveš. Veď máme internet.“

„Chcel som Ti napísať skôr, ako mi včera bolo s Tebou dobre. Ale čakal som, až sa moje hormóny upokoja, aby som vedel naozaj zistiť, ako bolo.“

„A ako bolo naozaj?“

„Jaj, výborne bolo. Už dávno som sa toľko nenasmiel, ako včera.“

„To máš pravdu. Poriadne sme sa nasmiali. Dopadlo to podľa mojich predstáv.“

„Vážne?“

„Áno. Podľa tvojich to nebolo?“

„Nie,“ priznal som sa po chvíľke. Dúfal som, že ju poteším, keď jej poviem, ako som z nej ostal očarovaný.

„Nie? To som nesplnila tvoje očakávania?“

„Katarínka, ja som na Teba nemal žiadne očakávania. Jednoducho som šiel na to rande s tým, že sa stretneme, porozprávame a pôjdeme zas domov.“

„To chceš povedať, že tá pusa, čo padla“

„Áno?“

„Doplň Ty.“

„Jáj. bola spontánna, tak si ma očarila.“

„A keby som Ťa neočarila?“

„Katarínka. Ty si to na mňa poriadne zahrala, tak už to nepitvajme, prosím. Neviem, čo by sa stalo, keby prišla iná žena. Ale prišla tá usmievavá okaňa, čo som mal robiť?“

„Si zlatý, keď tak o mne vravíš. Takže to nakoniec dopadlo aj pre Teba dobre, tak?“

„Ani nevieš ako.“

„Ostali po mne nejaké pocity?“

„Joj a koľko. V nose, na perách.“

„V nose? Čo tam robím?“

„Ten malinový rúž.“ Na obrazovke mi vyskočil smajlík.

„Ten som kupovala na poslednú chvíľu.“

„Tak vidíš. Poriadne si to na mňa zahrala.“

„Som dobrá herečka?“

„Úžasná.“

„Peťo, idem domov, mala som dosť náročnú službu.“

„Neviem, či je normálne Ti teraz ráno písať dobrú noc.“

„Ďakujem. Počkáš ma, kým sa vyspím?“

„Budem sa snažiť.“

„Peťo, prečo mám pocit, že mi nehovoríš pravdu?“

„Neviem, prezrad' mi Ty, čo Ťa k tomu vedie.“

„Neviem. Mám pocit, že som Ti nesadla tak, ako sa mi snažíš nahovoriť.“

„Vidíš Katarínka? Báľ som sa práve tých pochybností, ktoré možno nastali. Že sa budeme na seba pozerat' inak, ako sme sa doteraz pozerali a že budeme pochybovat' sami o sebe, či sme toho druhého svojim zovňajškom neodradili od ďalšej komunikácie.“

„Chcela by som sa toho pocitu zbaviť.“ Mal som pocit, že toto napísala smutná žena.

„Si smutná?“

„Trošku.“

„Nechcem, aby si bola smutná. Po včerajšku môžem zodpovedne napísať, že si nádherná žena, keď sa smeješ. Budem rád, ak sa budeš smiat'.“

„Ďakujem Ti, trošku som ožila.“

„Len trošku? Chceš ešte viac?“

„Áno. Stále som sa nezbavila pochatosti.“ Konečne som si bol istý, že sa chce znova stretnúť.

„Asi som jediný, kto Ťa ich vie zbaviť, že?“

„Chápavý.“

„Bude na škodu, ak Ťa nepočkám tu, ale niekde inde?“

„Kde napríklad?“

„Kde sa dá dobre najesť a posedieť?“ hneď mi blikol prekvapený smajlík, dúfal som, že ma len naťahuje.

„Oddýchнем si a dám Ti vedieť, kedy prídem do mesta.“

„Budem sa tešiť.“

„Pekný deň.“

„A tebe sladké sny.“

„Pá.“

„Pá.“

Katarínka sa odhlásila a ja po nej tiež. Vedel som, že bude oddychovať v posteli, tak ako po každej nočnej službe a až poobede sa mi ozve, ako sa cíti. Čudoval som sa, ako mi prezradila už skôr, žila na dedine v dome, tak som si vedel predstaviť život aj inak, ako si celé poobedie s niekým vypisovať. Aj keby to bol tak skvelý človek ako Katarínka, radšej by som sa venoval práci okolo domu a jej by som sa venoval večer pred spaním. Ale nemôžem súdiť iných podľa seba, preto som sa s príjemnou predstavou, že sa dnes znova stretne, pustil do práce. O druhej som sa prihlásil, vedel som, že Katarínka sa o taký čas budí.

„Haló, kde si?“ našiel som si neprečítanú správu.

„Ahoj spachtoš. Dúfal som, že Ťa nájdem ešte v posteli.“

„To si ma aj našiel. Ale nemôžem spať.“

„Ťažké sny? Alebo si tak unavená, že sa nevieš uložiť? Asi je už neskoro zaspievať Ti nejakú uspávanku.“

„Somár. Ja myslím na to, čo si obliecť, aby som Ťa okúzlila a Ty mi tu také somariny píšeš.“

„Páni. Tak to som nevedel, že toto Ti nedá spať. Vieš čo? Stačí, keď prinesieš svoj krásny úsmev a čierne kukadlá. Úplne mi to bude stačiť.“

„Tebe možno. Ale ja sa chcem cítiť prít'azlivá.“

„Katarínka, naozaj si s tým nemusíš robiť starosti. Ja som hodil na seba, čo som doma našiel.“

„Vieš čo? Choď niekam, kde Ťa nikto nenájde. Len ja.“ Za bodkou došiel aj veselý smajlík.

„Dobre, počkám Ťa tam.“

„Kde?“

„Kde ma nájdeš len Ty.“

„Vypnem sa?“

„Zavolám Ti?“

„Somár.“

„Už viem, kde Ťa zoberiem.“

„Naozaj? Kde?“ Mohol som si len domýšľať, aká je zvedavá.

„Na trh do mesta, kúpime si mrkvu a budeš ňou kŕmiť svojho somára, haha.“

„Somár.“ Nemohol som inak, poslal som jej celý riadok od smiechu sa pučiacich smajlíkov.

„Som rád, že si zo mňa vieš urobiť srandu. Páči sa mi to. Kde a kedy Ťa mám počkať?“

„Opýtam sa mamy, či nepôjde do mesta. Zveziem sa s ňou, takže neviem presne, kedy prídem. Ale dám Ti vedieť. Ak by som meškala, neuteč mi, prosím.“

Nevenoval som tejto poznámke žiadnu väčšiu pozornosť. Možno som mal, možno som si mal spojiť to, čo som si o tej čiernovlasej okani myslel v obchode. Ale hltal som jej slovíčka ako bocian žaby, preto som im neprisoval veľkú dôležitosť.

Bolo niečo po tretej, keď mi napísala SMSku:

„Mama ma práve vezie do mesta. Budeš môcť za desať minút tam, kde včera?“ Pozrel som sa z okna, odhadol som do nákupného centra päť minút aj s balením. Takže budem mať čas jej kúpiť ďalšiu ružu.

„Ak ma tam počká Katarínka s krásnymi kukadlami, budem môcť,“ odpísal som jej a šiel si zbaliť veci. Prišiel mi veselý smajlík ako odpoveď.

Katku som čakal viac, ako mi napísala. Zjavne ich niečo cestou zdržalo. A ja som tam zas stál nepokojný, premýšľajúc, či si to nerozmyslela. Nepokojne som robil kolečka okolo arboréta v strede nákupného centra a očami pozoroval okolie, či v tom dave neuvidím Katku.

Konečne som ju zazrel, najprv len tú jej čiernu hrivu, potom veselé a žiarivé oči, ktoré ma zrejme hľadali, keď ma nenašla na dohodnutom mieste. Zvyšok mi zakrývali stromy, ktoré tu dotvárali príjemnú atmosféru. Priznám sa, keď som Katku uvidel v celej kráse, ostal som zarazený. Nečakal som, že príde takto nápadne oblečená. Čierne priliehavé šaty na jednom ramienku, jedna ruka zahalená v dlhom rukáve, druhá úplne nahá. Rozmýšľal som, ako budem pri nej vyzerat' ja, ktorý som oblečený ako do všedného dňa. Veď som vôbec nepočítal s tým, že ďalšie rande budeme mať tak skoro.

„Ahoj Katarínka,“ pozdravil som jej, keď si ma konečne všimla. Na tvári jej okamžite vyskočil úsmev a oči sa jej rozžiarili. Netušil som, čo ju tak zobudilo.

„Ahoj Peťo,“ veselo odzdravila a až nebezpečne blízko zastavila. Znovu som cítil tie maliny, jej veselé oči na mňa pozerali. Pobožkal som tie pery, bol som rád, že nezmenili chuť.